

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 3258/22
30.11.2023.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Весне Филиповић, председника већа, Олге Арсовић и Зорице Ђаковић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., и Друштва са ограниченом одговорношћу за производњу, трговину и услуге “...” са седиштем на адреси..., ..., чији је заједнички пуномоћник адвокат Предраг Константиновић из Београда, улица Тадеуша Кошћушка број 8, против туженог ВВ из ..., чији је привремени заступник Бранко Божиновић, адвокат из Београда, улица Хекторовићева број 4, ради побијања дужникових правних радњи, одлучујући о жалби тужилаца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П 766/20 од 30.03.2022. године, у седници већа одржаној дана 30.11.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Вишег суда у Београду П 766/20 од 30.03.2022. године, а жалба тужилаца се **ОДБИЈА** као неоснована.

ОДБИЈА СЕ захтев тужилаца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Ожалбеном пресудом првим ставом изреке, одбијен је тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се утврди да уговор закључен дана 05.03.2020. године између туженог ВВ и дужника ГГ УОП-И 1119-20 нема правно дејство према тужиоцима АА, ББ и Привредном друштву са ограниченом одговорношћу за производњу, трговину и услуге “...”, у обиму потребном за намирење њихових потраживања према дужнику, па да се обавезе тужени да призна и трпи да тужиоци наведена потраживања могу намирити продајом, преносом удела и/или на приходима стеченим пословањем привредног друштва “...” д.о.о ..., као неоснован. Другим ставом изреке, одбијен је

евентуални тужбени захтев којим су тужиоци тражили да се поништи уговор који је закључен дана 05.03.2020. године између туженог ВВ и дужника ГГ УОП-I 1119-20, те да се утврди да је ГГ власник 100% удела у друштву “...” д.о.о ..., са седиштем у ..., као неоснован.

Против ове пресуде тужиоци су изјавили благовремену жалбу, побијајући исту у целисти, из свих законских разлога. Трошкове другостепеног поступка су одређено тражили.

Испитујући правилност и законитост првостепене пресуде у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку - ЗПП (“Службени гласник РС”, бр.72/2011, 49/2013 – одлука УС, 74/2013 – одлука УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020 и 10/2023-др.закон) Апелациони суд је нашао да је жалба неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које овај суд као другостепени пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, уговором о преносу удела од 31.01.2020. године УОП-III777-2020 овереном код јавног бележника ..., овде тужиоци АА, ББ и Друштво са ограниченом одговорношћу за производњу, трговину и услуге “...” као продавци су ГГ као купцу, пренели уделе у Привредном друштву “...” д.о.о. ..., и то АА као власник 20% удела, ББ са 20% и “...” као власник са 60% удела, па ће купац бити уписан као једини члан друштва са уделом од 100%. Уговорено је да ће купац платити продавцу накнаду за пренос удела и то у роковима: даном закључења уговора ће исплатити “...” износ од 50.000,00 евра, а АА и ББ износ од 16.667,00 евра у року од три радна дана од дана закључења уговора, па након исплате тих износа продавци одобравају купцу грејс период и остатак исплате ће исплатити у 60 једнаких месечних рата, и то “...” у износу од 12.500,00 евра а АА и ББ по 4.167,00 евра, све почев од 01.02.2022. године па закључно са јануаром 2027. године. Уговором о преносу удела у привредном друштву “...” д.о.о. ... од 05.03.2020. године, овереном под бројем УОП-I 1119-20 код јавног бележника ..., ГГ као преносилац је овде туженом ВВ као стицаоцу пренео 100% удела у привредном друштву “...” д.о.о. ..., без накнаде.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, полазећи од одредаба 280-285 Закона о облигационом односима којима је регулисано да је за успех у спору ради побијања дужникових правних радњи потребно да поверилац докаже да постоји његово потраживање које је доспело на наплату, а да је дужник предузео радњу на штету повериоца, а сматра се да је таква радња предузета на штету поверилаца уколико услед њеног извршења дужник нема довољно средстава за испуњење потраживања, те намеру дужника да оштети повериоце и несавесност трећег лица против кога се подноси тужба, при чему је терет доказивања свих ових чињеница на повериоцу, првостепени суд је закључио да је тужбени захтев неоснован. Овакав закључак је донео налазећи да тужиоци нису доказали да закључење спорног уговора о преносу удела у привредном друштву од 05.03.2020. године од стране дужника ГГ представља правну радњу којом су они оштећени као повериоци. Такво оштећење претпоставља стварну немогућност намирења потраживања повериоца, односно да је услед те радње дужник постао инсолвентан, што се по правилу доказује тако да је покушано намирење из

преостале дужникове имовине па се показало да је она недовољна, а тужиоци у конкретном случају нису доказали да су на било који начин покушали намирење свог потраживања из имовине дужника, па да се показало да је она недовољна. Тужиоци нису доказали да су покретали поступак принудног извршења, нити да су на било који други законом дозвољени начин преко суда или овлашћених лица (извршитеља) спровели поступак принудне наплате према дужнику ГГ, за онај део потраживања према уговору између тужилаца и дужника ГГ за које је протекао уговорени рок испуњења, а да он нема имовине из које би се могло намирити спорно потраживање. Поред наведеног, тужиоци нису навели ни висину потраживања које сматрају доспелим, што је по налажењу суда разлог за одбачај тужбе у делу главног тужбеног захтева као непотпуног, али како то није одлучено у претходном испитивању тужбе, то је у овој фази поступка донео одлуку којом је тужбени захтев одбио. Стога је, налазећи да тужиоци нису доказали, а били су дужни сходно члану 231 став 2 ЗПП, постојање кумулативно прописаних услова потребних за успех по паулијанској тужби, а то је да је побијаном радњом дужник постао инсолвентан због чега није могуће намирење доспелог потраживања према тужиоцима, уз несавесност дужника и трећег лица, одбио основни тужбени захтев.

Такође, првостепени суд је оценио да је неоснован и евентуални тужбени захтев, јер се из самих навода тужбе не може утврдити који су разлози због којих тужиоци траже поништај спорног уговора од 05.03.2020. године, па суд није могао оценити ни да ли се тражи поништај или ништавост самог уговора, при чему је нашао и да не постоји потпуна пасивна легитимација јер се тражи поништај уговора у коме је уговорна страна ГГ који није обухваћен тужбом као парнична странка, а морао би бити по захтеву за поништај уговора, па је применом одредбе 211 ЗПП одбио и евентуални тужбени захтев као неоснован.

Оваква одлука је правилна и законита, а дате чињеничноправне разлоге овај другостепени суд у свему прихвата, па сходно члану 396 став 2 не образлаже детаљно.

Супротно наводима жалбе, првостепени суд је правилно применио логичка правила о терету доказивања из чл. 231 ЗПП. Инсолвентност дужника ГГ је одлучна чињеница за успех у спору по паулијанској тужби, на основу чл. 280 Закона о облигационим односима, па су тужиоци дужни да је докажу јер је важна за остварење њиховог права. Они то нису учинили јер нису доказали да су на било који начин покушали намирење свог потраживања у доспелом делу, због чега је правилан закључак првостепеног суда да није утврђена инсолвентност дужника. То да су безуспешно покушали намирење свог потраживања од дужника ГГ, није негативна чињеница, како се неосновано наводи жалбом, коју тужиоци не би били дужни да доказују, већ позитивна чињеница коју су тужиоци активно били дужни да докажу, а нису. Неосновано се жалбом указује да је суд требало да испитује инсолвентност дужника ГГ прибављањем по службеној дужности података из катастра непокретности или о стању на његовим рачунима преко НБС, због тога што је чланом 228 ЗПП прописано да је странка дужна да изнесе чињенице и предложи доказе на којима заснива свој захтев или којим оспорава наводе и доказе противника, а чл. 231 став 2 ЗПП да странка која тврди да има неко право, сноси терет доказивања чињенице која је битна за настанак или остваривање права, а то даље значи да суд није дужан да испитује чињенице по службеној дужности, већ путем оцене доказа које су странке у

благовременом процесном тренутку предложили.

Иако се правилно жалбом указује на претпоставку несавесности дужника који бесплатно располаже својом имовином, то није довољно за успех у спору и за довођење у сумњу правилности донете одлуке, јер је несавесност учесника радње која се побија паулијанском тужбом само један од услова који је потребно да буду кумулативно испуњени за успех у спору, али није и довољан услов за такав успех.

Како из списка произлази да је тужени преко привременог заступника оспорио тужбени захтев и чињеничне наводе тужбе, то су без утицаја наводи жалбе да није оспорена чињеница да су тужиоци покушали намирење свог потраживања. Притом, покушај намирења потраживања подразумева покретање поступка пред надлежним органом, што тужиоци нису ни тврдили да су учинили.

Стога, налазећи да је првостепени суд правилно применио материјално право одбијајући тужбени захтев, другостепени суд је потврдио одлуку о тужбеном захтеву, применом чл. 390 ЗПП.

Применом исте одредбе, потврђена је и одлука којом је одбијен евентуално постављени захтев за поништај оспореног уговора, за чије побијање се жалбом не дају посебни разлози. Оваква одлука је донета правилном применом материјалног права, при оцени да по тужбеном захтеву за поништај уговора, тужбом морају да буду обухваћене странке из тог уговора, а пошто је то изостало, исто представља разлог прописан чл. 211 ЗПП за одбијање тужбеног захтева.

Истовремено је потврђена и одлука о трошковима парничног поступка јер је донета правилном применом чл. 153 и 154 ЗПП, Адвокатске тарифе и Таксене тарифе Закона о судским таксама, на основу чл. 401 тачка 2 ЗПП.

Како тужиоци нису успели у другостепеном поступку то им не припада право на накнаду тих трошкова, па је сходно чл. 153 ЗПП њихов захтев одбијен.

Председник већа-судија
Весна Филиповић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић